

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. F.**

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, PSČ 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
Věkoše 416, Hradec Králové, PSČ 503 41

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, čj. KRPH-48779-26/ČJ-
2018-050022-SV-K

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem

správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“). Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 citovaného zákona.

2. Žalobce se včas podanou blanketní žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, žalobu následně doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, a to o následující žalobní důvody.
3. Žalobce vytýká žalovanému nedostatečné vyhodnocení zákonnosti zajištění, konkrétně nezohlednění aktuální situace s odkazy na neaktuální skutkový stav. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice vyjádřil ke všem obvyklým podmínkám zákonnosti zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, své závěry však z velké části opřel o zjevně neaktuální podklady a své rozhodnutí tak zatížil zřejmou vadou nezákonnosti.
4. Žalobce poukázal na to, že žalovaný se zabýval otázkou možných překážek realizace správního vyhoštění na straně 4 rozhodnutí, kde odkazoval na písemné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, které si správní orgán vyžádal a které bylo vydáno dne 13. 11. 2015. Zabýval se i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zajištění s ohledem na dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na straně 4 a 5 rozhodnutí, avšak vycházel z vyjádření zaznamenaného do protokolu o podání vysvětlení a protokolu o vyjádření žalobce sepsaného dne 10. 11. 2015. Podobně neaktuálně žalovaný zhodnotil otázku aplikovatelnosti zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o azylu a vhodnost a přiměřenost zajištění žalobce na straně 5 až 7 rozhodnutí, kde rovněž odkazoval na výsledek žalobce, resp. jeho vyjádření do protokolu, ze dne 10. 11. 2015.
5. Dle žalobce je tak zcela očividné, že žalovaný vycházel ze zcela neaktuálních pokladů týkajících se situace žalobce před více než dvěma lety, a to v rozporu s tím, že dne 22. 5. 2018 bylo zahájeno nové řízení o správním vyhoštění. Žalovaný měl možnost obstarat si nové údaje, případně i nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, a tyto nové údaje promítnout do svých úvah. Žalovaný tak však neučinil, nesprávně odůvodnění napadeného rozhodnutí opřel o zcela neaktuální protokoly. Dle názoru žalobce proto napadené rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát bez ohledu na případný obsah a kvalitu informací, z nichž měl žalovaný ve skutečnosti vycházet.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 8. 6. 2018, které soudu zaslal spolu se správním spisem, zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Uvedl, že dne 21. 5. 2018 byl žalobce dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn, dne 22. 5. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců z důvodu maření výkonu soudních nebo správních rozhodnutí a dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, neboť pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu.
7. Následně dne 25. 5. 2018 byla žalovanému doručena informace o rozhodnutí o zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a informace o tom, že žalobce podal dne 23. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na základě těchto informací vydal žalovaný příkaz k ukončení zajištění cizince v souvislosti s postupem dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

8. V reakci na žalobní argumentaci žalovaný uvedl, že k zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přistoupil proto, že je zde dáno nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný považuje jednání žalobce spočívající v tom, že vědomě mařil výkon správního rozhodnutí, za velmi závažné porušení právních norem. Žalobce jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Pokud neplnil zákonem uložené povinnosti, když mařil výkon správního rozhodnutí, neskýtá záruku, že nyní bude plnit povinnosti správním orgánem mu uložené. V této souvislosti žalovaný zmínil i skutečnost, že žalobce mařil výkon správního rozhodnutí zcela vědomě, aby nemusel vycestovat do svého domovského státu. Existuje tak nebezpečí, že žalobce bude opakovaně mařit výkon správního rozhodnutí o správním vyhoštění, když z předešlého jednání žalobce je tento úmysl zjevný.
9. Dle žalovaného byl závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce odůvodněn dostatečně. Uvedl, že vycházel jednak z dostatečných důkazů, které si v rámci správního řízení obstaral, tak z vyjádření žalobce zaznamenaného do protokolu o výsledku účastníka řízení, kterému byl po celou dobu přítomen tlumočnick do jazyka ukrajinského.
10. Žalovaný navrhl, aby soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kdy v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, soud řízení o žalobě zastaví.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vycházejícím z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci zjištěny nebyly.
13. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
14. Dne 21. 5. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Městské policie Kostelec nad Orlicí, který se následně hlídce Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort prokázal cestovním dokladem bez platného víza (s vylepeným polským krátkodobým vízem č. 006027500 platným od 12. 2. 2015 do 16. 7. 2015).
15. Dne 22. 5. 2018 zahájil žalovaný správní řízení ve věci správního vyhoštění a téhož dne sepsal protokol o výsledku účastníka správního řízení (čj. KRP-48779-24/ČJ-2018-050022-SK-K). Z jeho obsahu je zřejmé, že žalobce na dotaz k jeho současné situaci uvedl, že si je vědom toho, že pobývá na území České republiky, ačkoliv je mu pobyt zakázán,

vedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné ani blízkou osobu, ke zdravotnímu stavu uvedl, že v roce 2016 byl na operaci achilovy paty v nemocnici v Rychnově nad Kněžnou, jinak se cítí zdravý, s ničím se neléčí a neužívá žádné léky, dále uvedl, že mu doma hrozí nebezpečí války a politické důvody, kdy jeho rodině přicházejí určité vyhrůžky od strany Regionu. Uvedl, že je ženatý již 10 let a manželka žije na Ukrajině, žádné děti nemají.

16. Rovněž dne 22. 5. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí pod čj. KRPH-48779-26/ČJ-2018-050022-SV-K, kterým rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění stanovil na 60 dnů.
17. Dále ze správního spisu vyplynulo, že již v předchozím řízení se žalobcem bylo žalovaným dne 16. 11. 2015 vydáno rozhodnutí čj. KRPH-104152-27/ČJ-2015-0500 22-SV, jímž bylo žalobci ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, doba na vycestování z území České republiky byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2015. Dne 2. 1. 2016 byl žalobce hlídkou kontrolován v Praze 8 – Karlíně (zdržoval se tedy na území České republiky v rozporu s uvedeným rozhodnutím o správním vyhoštění) a téhož dne bylo rozhodnutí rozhodnutím čj. KRPA-805/ČJ-2016-000022 o zajištění za účelem správního vyhoštění. Následně dne 6. 1. 2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Ta mu rozhodnutím ze dne 13. 4. 2016 udělena nebyla, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta krajským soudem dne 30. 5. 2017 a kasační stížnost proti rozsudku odmítnuta rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, čj. 3 Azs 177/2017-27.
18. Dále je ve správním spise založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince, které si vyžádal ve smyslu ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o správním vyhoštění, které bylo vydáno dne 22. 5. 2018, ev. č. ZS42049, a z něhož vyplývá, že v případě žalobce nebyly shledány důvody ve smyslu ustanovení § 179 téhož zákona, které by znemožňovaly jeho vycestování na Ukrajinu a jeho vycestování je tudíž možné.
19. Z dalších listin založených ve správním spise je dále zřejmé, že žalovaný v současnosti již rozhodl i o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. K vycestování mu stanovil dobu 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
20. Žalobce v žalobě vznesl v podstatě jednu námitku, a to, že žalovaný opřel své závěry o neexistenci možných překážek správního vyhoštění, o přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu případného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a k nevyužití zvláštních opatření stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců z velké části o neaktuální podklady týkající se situace žalobce před více než dvěma lety.
21. Postupy vyhoštění a zajištění za účelem vyhoštění upravuje zákon o pobytu cizinců, přičemž policie musí posoudit, zda realizace vyhoštění cizince nebude ohrožena a zda této povinnosti bude možné dostát.

22. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území dle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
23. Dle ustanovení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
24. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců [j]e policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Odstavec 2 stejného ustanovení stanoví, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
26. Smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna již tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ustanovení § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), je nutno při hodnocení odůvodnění rozhodnutí zohlednit.
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal žádné překážky správního vyhoštění, a to s odůvodněním, že žalobce neuvedl žádné konkrétní nebezpečí, které by mu hrozilo. Dospěl k závěru, že zajištění za účelem správního

vyhoštění je možné. Svůj závěr opřel o stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS28036 ze dne 13. 11. 2015, z něhož vyplývá, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a že jeho vycestování je s ohledem na ustanovení § 179 citovaného zákona možné. Dále pak žalovaný poukázal na protokol sepsaného se žalobcem dne 10. 11. 2015, kdy žalobce uvedl, že mu na Ukrajině hrozí nástup do vojenské služby, že na území České republiky nemá žádné příbuzné a že manželka, matka a dva bratři žijí na Ukrajině, otec zemřel.

28. Byť tedy žalovaný odkazoval na stanovisko Ministerstva vnitra k situaci na Ukrajině ze dne 13. 11. 2015, do správního spisu založil i novější (aktuálnější) stanovisko Ministerstva vnitra vydané dne 22. 5. 2018, ev. č. ZS42049, z něhož rovněž vyplývá, že v případě žalobce nebyly shledány důvody ve smyslu ustanovení § 179 téhož zákona, které by znemožňovaly jeho vycestování na Ukrajinu a jeho vycestování je tudíž možné. Konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Napjatá situace přetrvává pouze na jihovýchodě Ukrajiny, kdy se incidenty omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům již nedochází. Uvedl, že oblast, odkud pochází žalobce, tedy není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, nijak zasažena. Rovněž tak je ve správním spise založen protokol o výsledku žalobce ze dne 22. 5. 2018.
29. Žalovanému je tedy nutno vytknout, že v odůvodnění svého rozhodnutí neodkázal a neuvedl i tyto nově získané podklady a zcela nepochopitelně odkázal pouze na podklady získané v roce 2015. Ve svém důsledku to však na závěry ve věci nemělo žádný vliv, neboť z protokolu o výsledku žalobce ze dne 22. 5. 2018 je zřejmé, že jeho aktuální situace není odlišná od jím popsané situace v listopadu 2015, ani závěry ve stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 22. 5. 2018 se neliší od závěrů v jeho stanovisku předchozím. Ostatně nic k tomu, kromě namítané neaktuálnosti podkladů z roku 2015, neuvedl žalobce ani v žalobě.
30. Žalovaný se dále zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu případného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a neshledal, že by rozhodnutí představovalo zásah nepřiměřený, a to především s ohledem na absenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky. Žalobce žalovanému vytýká, že i při posouzení této přiměřenosti vyšel z výpovědi žalobce zaznamenané do protokolu o podání vysvětlení a protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsané se žalobcem dne 10. 11. 2015.
31. K tomu je v první řadě nutno poznamenat, že předmětem řízení nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Pokud jde tedy o zásah správního rozhodnutí do případných rodinných vazeb žalobce na území České republiky, ten spočívá „toliko“ v dočasném omezení osobní svobody žalobce, které by však například kontakt s rodinnými příslušníky nevylučoval. Takový zásah do rodinného života žalobce v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí nelze s ohledem na jeho předchozí jednání (vědomé nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění) považovat za nepřiměřený.
32. Není-li v tuto fázi řízení nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho případného vyhoštění naprosto evidentní, je vždy nutno uzavřít, že vyhoštění není

z tohoto důvodu zcela vyloučeno. Nepřiměřenost zásahu do rodinného života žalobce v případě jeho vyhoštění přitom v této věci rozhodně evidentní není. Intenzita tohoto zásahu je totiž snižována mimo jiné tím, že případné rodinné vazby by na území České republiky s ohledem na jeho předchozí správní vyhoštění rozvíjel s vědomím, že tak činí nelegálně. Komplexnější posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života nicméně není na místě provádět v rámci řízení o zajištění cizince, nýbrž až při rozhodování o správním vyhoštění.

33. Jak je již uvedeno shora, žalobce zjišťoval aktuální rodinné a soukromé poměry žalobce i při jeho výsledku dne 22. 5. 2018. Byť tedy poukázal pouze na jeho předchozí výsledek provedený dne 10. 11. 2015, i z protokolu o jeho výsledku ze dne 22. 5. 2018 je zřejmé, že jeho aktuální situace se nezměnila. Ve svém důsledku tedy vytýkaná neaktuálnost informací o soukromém a rodinném životě žalobce, na které ve svém rozhodnutí odkazoval žalovaný, nezákonnost rozhodnutí způsobit nemohla.
34. Další otázka, a to zkoumání, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, je jednou ze zákonných podmínek pro aplikaci zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 As 104/2013-30).
35. Žalovaný zvažoval možnost využití zvláštních opatření stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců na straně 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Zejména s poukazem na předchozí jednání žalobce, tj. jeho nerespektování právních předpisů České republiky a pravomocného rozhodnutí o vyhoštění, když se na území České republiky zdržoval v rozporu s tímto předchozím rozhodnutím o vyhoštění, konstatoval, že žalobce neskýtá záruku, že bude s orgány policie spolupracovat a existuje tak důvodná obava, že by byl uložením zvláštních opatření výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ohrožen. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování proto shledal neúčelným.
36. Jako hlavní důvod pro neuložení zvláštního opatření tedy žalovaný uvedl především žalobcem vědomé nerespektování předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Za popsané situace má krajský soud za to, že uložení zvláštních opatření bylo za dané situace možné vyloučit s ohledem na vysokou pravděpodobnost, že by se žalobce snažil správní vyhoštění zmařit. S ohledem na žalovaným uvedené důvody nebylo třeba vyžadovat žádné aktuální vyjádření žalobce k možnosti uložení zvláštního opatření. Uložení zvláštního opatření totiž není na místě, lze-li z dosavadního jednání cizince s vyšší mírou pravděpodobnosti dovodit hrozbu, že zvláštní opatření nebudou postačující pro zajištění realizace správního vyhoštění.
37. Krajský soud uzavírá, že žalovanému je nutno vytknout, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval pouze na podklady z listopadu 2015, přestože jsou ve správním spise založeny listiny dokumentující aktuální informace o situaci žalobce (tj. protokol o jeho výsledku ze dne 22. 5. 2018 a stanovisko Ministerstva vnitra ze stejného data). Z nich vyplývá, že se situace žalobce oproti roku 2015 nijak nezměnila. Ve svém

důsledku tedy uvedený nedostatek na závěry ve věci (mající oporu ve správním spise) neměl žádný vliv a za shora popsané situace tak nezpůsobil ani jeho nezákonnost.

38. V daném případě by navíc i nezjištění aktuálních informací o žalobci při hodnocení možnosti využití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nebyla vzhledem k posuzování předchozího jednání žalobce (nerespektování předchozího správního vyhoštění) rozhodná (viz shora), při zvažování možných překážek správního vyhoštění a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce by pak ve svém důsledku sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nezpůsobila, neboť nelze rovněž přehlédnout, že žalobce kromě samotné výtky o neaktuálnosti informací, ze kterých dle jeho názoru žalovaný vycházel, neuvedl nic, v čem se měly informace shromážděné na konci roku 2015 v současnosti změnit.
39. K návrhu žalovaného na zastavení řízení dle ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců vzhledem k dalšímu průběhu ve věci krajský soud pro úplnost dodává následující.
40. Otázkou, zda krajský soud může ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců aplikovat a řízení zastavit, aniž žalobu proti rozhodnutí o zajištění meritorně projedná, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-20, nebo ze dne 21. 12. 2017, čj. 10 Azs 317/2017-31, v nichž dospěl k závěru, že *„nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“*
41. Zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců představuje institut, jenž zasahuje do základního lidského práva cizince na osobní svobodu, garantovaného zejména čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), na nějž je odkazováno i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 5 odst. 4 a 5 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti tohoto zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Právo na soudní ochranu garantuje čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy. Právo na soudní přezkum přitom není omezeno pouze na dobu, po kterou trvá zajištění. Soudní přezkum zajištění za účelem vyhoštění garantuje rovněž evropská směrnice č. 2008/115/ES v čl. 15 odst. 2 a 3. Ani z těchto ustanovení nevyplývá žádné omezení práva na soudní přezkum pouze na dobu, po kterou je cizinec zajištěn.
42. Z uvedených důvodů nemohl krajský soud aplikovat § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ale musel napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů přezkoumat.
43. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
45. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v jím vyúčtované výši podle ustanoven § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. června 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně